

## Tal dia com avui fa...



### 1 any

#### Perseguits

Oberts més de 200 procediments judicials contra ajuntaments catalans. L'alcalde de Berga es nega a declarar davant del jutge.

### 10 anys

#### Dos models

Renfe inverteix a rodalies de Madrid el doble que a Barcelona. Malgrat la successió d'avaries, Foment manté el model inversor.

### 20 anys

#### Detenció

La policia deté a Banyoles el responsable del transport dels immigrants il·legals morts a Capmany (Alt Empordà) el 16 de març passat.

## Full de ruta

Ferran Espada

## L'hora de la determinació



**E**l referèndum d'autodeterminació que reivindica una immensa majoria social a Catalunya s'ha convertit a hores d'ara ja en el taló d'Aquil·les de l'Estat espanyol. Seria un error menysvalorar la fortalesa d'un estat que, sense estar en el grup de comandament, sí que té un pes específic a la Unió Europea. Però això no vol dir que no tingui un punt feble i aquest no és altre que la falta de capacitat democràtica per acceptar el dret a decidir de la ciutadania, en aquest cas la catalana. El desplegament de l'aparell de la fiscalia per escrutar l'activitat de la Generalitat és simplement un despropòsit jurídic més. Per la incorporació del concepte d'investigació preventiva que situa en llibertat vigilada una institució que és un poder democràtic de l'Estat prescindint, a més, de la presumpció d'innocència. Però encara més perquè les comparacions són odioses i mai el govern espanyol va decretar cap ofensiva fiscal per auditar la gestió de les institucions, moltes d'elles

En vista de l'atac frontal a l'executiu català, caldria un acte públic conjunt de tot el govern expressant voluntat i compromís inequívoc i sense fissures amb el referèndum

governades pel PP, que durant anys han estat sota sospita d'acció corrupta. I cal afegir el fet greu de sostreure recursos al deficient sistema judicial que dona un servei pèssim a la ciutadania per resoldre els seus problemes jurídics, dedicant-los a perseguir un procés que no hauria d'estar als col·lapsats jutjats sinó en el debat polític democràtic. Que ara fins i tot els pressupostos de la Generalitat hagin acabat suspesos pel Constitucional amb amenaces al govern de la Generalitat de querelles penals indica el grau de descomposició de l'Estat espanyol fruit del nerviosisme que ha generat la ferma determinació del govern Puigdemont-Junqueras expressada en els articles conjunts publicats pel president i el vicepresident. Una encertada acció comunicativa que ara, en vista de l'atac frontal a l'executiu català, caldria reforçar amb un acte públic conjunt de tot el govern expressant el compromís inequívoc i sense fissures amb el referèndum de la tardor que acabarà trencant les costures de l'Estat espanyol.



## Tribuna

Edgar Illas. Professor de literatura i cultura catalanes a la Universitat d'Indiana

## Esriptura: forma de vida

**L'**escriptor Joan Todó va fer dues piulades el 20 de març en què deia: "Després de molt pensar-hi he arribat a la conclusió que cal no ser un escriptor de diumenge a la tarda perquè *ars longa vita brevis...* però tampoc un escriptor professional perquè qui té el cul llogat no seu quan vol. Cal dedicar-s'hi en exclusiva vivint de l'aire, vaja."

**EN DUES PIULADES, TODÓ RESUMEIX** les condicions de producció de la literatura catalana moderna, que podem perioditzar en tres fases. Al segle XIX, l'escriptor escriu els diumenges a la tarda i la seva escriptura, tal com diu Josep Murgades a *Llengua i discriminació* en relació amb *La pàtria* d'Aribau, es pot definir com un "esgarip de gratificació compensatòria" (157). O sigui, la literatura és una pràctica entre nostàlgica i utòpica que vol contrarestar l'acceptació d'una nacionalització espanyola dèbil però efectiva.

**LES COSES CANVIEN AMB EL MODERNISME** i el noucentisme, que coincideixen amb l'eclosió del nacionalisme. En un primer moment, el capital familiar acumulat permet que escriptors com ara Maragall, Rusi-

ñol, Català o Vayreda ja es puguin dedicar plenament a l'escriptura. En una segona fase, el noucentisme crea les institucions que permeten la gran tasca del segle XX: la professionalització de la cultura, que es manté vigent com a base i com a ideal durant tot el segle exceptuant el període franquista.

**PERÒ, COM DETECTA TODÓ,** hem arribat a un atzucac. El preu de la professionalització és tenir el cul llogat. En lloc de protegir la llibertat creativa, el complex institucional, editorial i mediàtic té efectes castradors, imposa la necessitat de quedar bé i genera una escriptura tova, el que se'n diu una lite-

“El model d'escriptor emergent del nostre segle és un model anàrquic i precari, incert però productiu

ratura per a tietes.

**PER AIXÒ, EL MODEL D'ESCRIPTOR** emergent del nostre segle és un model anàrquic i precari, incert però altament productiu. L'escriptor d'avui escriu quan pot i alhora escriu constantment. S'espavila i treballa els límits: violenta la llengua, mostra realitats crues, desdibuixa la frontera entre ell i la ficció o investiga problemes conceptuals. L'escriptura és personal i alhora compartida immediatament, feta d'intervencions efímeres que tanmateix contenen un desig d'immortalitat. No s'aspira a res en concret, perquè l'èxit només interessa al professional. L'escriptor es fon en una escriptura de supervivència, que no és compensació ni professió, sinó una forma de vida, una qüestió de vida o mort, una tasca, això sí, alegre, sense drames.

**NO CAL DIR QUE AQUEST NOU MODEL** correspon a la fase de l'independentisme. L'estat propi també és una qüestió de supervivència i per això ja no hi ha escriptura en català que tingui cap força ni rellevància si no acompanya d'alguna manera la pulsio de l'independentisme.

## El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a [bustia-catalunya@elpuntavui.cat](mailto:bustia-catalunya@elpuntavui.cat)

### Fem una maratón

■ El govern espanyol només fa que posar tanques a tots el camins per fer un referèndum. Ara la partida econòmica destinada a això també ens l'han portat al TC i, per tant, ja no tenim pressupost. Doncs actuem pel nostre compte, fem una maratón destinada a recollir diners per poder fer el referèndum pagat de les nostres butxaques i així si ens han d'inhabilitar a tots, tindran una feina de por. Que el món vegi que quan un país vol ser lliure, res s'interposa en el seu camí i ho anem trampejant tot. No podem seguir estant a les mans d'antidemòcrates. Ja fa massa temps que ens estan fent de tot. Fa quatre dies va venir Rajoy a mentir-nos només; *doña* Soraya, una mestra de l'engany, ni una esperança, ni un acte de bona voluntat. Només insults, querelles, inhabilitacions, menyspreus insuportables, una corrua de males pràcti-

ques polítiques. Estem ja acostumatats a ser cornuts i pagar el beure. Aquesta vegada ens podríem pagar nosaltres mateixos l'accés a la llibertat mitjançant una maratón i deixar de ser cornuts d'una vegada per sempre. Al final la veu només la té el poble de Catalunya!

**ROSAMARIA CENDRÓS**  
Barcelona

### La Cursa d'El Corte Inglés

■ A la Cursa d'El Corte Inglés no em molesta veure-hi participants disfressats de llangardaix, de superman o de nevera, una cosa que, en una maratón, per exemple, em fa mal als ulls perquè em sembla que la prostitueixen. No em sap greu perquè penso que aquesta cursa, malgrat la disbaixa, el perill dels que es creuen davant teu, els gossos i els tramposos que s'hi afegeixen en el km 4 o 5, també serveix perquè molts que hi participen per primer

cop s'enganxin a córrer per sempre. Hi ha qui la considera una xarlotada. No és el meu cas. M'agrada. I fins i tot, crec que els seus excessos són part essencial de la mateixa prova. No m'agrada que en una cursa hi hagi corredors que espitgin un cotxet amb un nen a dintre. Però en aquesta, on n'hi ha centenars, em diverteix veure'ls. Cap, però, tan insòlit com el que em va avançar diumenge: un xicot n'espitjava un, on, en lloc d'un nen, hi duia, pel que em va semblar, la seva sogra, una voluminosa senyora, més feliç que un gínjol. Això és, en essència, la Cursa d'El Corte Inglés.

**MIQUEL PUCURULL FONTOVA**  
Barcelona

### El tramvia, una necessitat social

■ Barcelona històricament ha tingut un dèficit en la cobertura del transport públic. Ja des de final del segle XIX i al primer

terç del XX, va tenir un creixement que va anar més enllà del barri de l'Eixample, i que va implicar l'annexió dels pobles del pla de Barcelona (Gràcia, Sants, el Poblenou entre molts altres). El desplaçament per aquesta nova metròpolis era una autèntica aventura en superfície, mentre no es construïa el metro de Barcelona, que no podia considerar-se digne fins a la dècada dels 90. Tots aquests anys de dèficit han provocat en la societat barcelonina i sobretot a l'extraradi una dependència exagerada del vehicle privat. Insostenible per molts motius (contaminació, soroll, perill per als viants...). La unió de les dues xarxes de tramvia per la Diagonal no és només una necessitat per afavorir el transport col·lectiu per sobre del vehicle privat, sinó que és una exigència social i mediambiental. És un exemple a seguir. És el futur.

**JOSEP LLUÍS MONTE**  
Barcelona